

„Все по-гъсто падаха снѣжни парцали, все по-грамадни снѣжни маси се натрупваха въ мъртвата долина. Най-долните пластове подъ тежестта на снѣга, който бѣше надъ тѣхъ, се вледиха и образуваха ледникъ. Той изпълваше постепенно долината, чакъ до горния край, кждето азъ се крепѣхъ.

„И стана нѣщо чудно: цѣлата ледена маса, висока и широка като планина, надлѣжъ — сѣщинско поле, почна да се движи напредъ.

„Дълбоки пропасти подкопаваше безпрепятствено ледникътъ въ планинскитѣ наклони, които го заграждаха. Той повличаше съ себе си кжсове скали, които му се изпречваха въ пжтя и постоянно подкопаваше планинската стена, която ме подпираше. Една нощъ — тѣкмо когато кометата освѣтяваше обширната снѣжно-ледена гледка — подкопаната планинска стена се сгромоляса и азъ паднахъ заедно съ нея върху пжтуващия ледникъ. Той ме носѣше бавно къмъ югъ.“

„До тука ли?“ попитахъ азъ.

„Да, до това мѣсто. Разбира се, пжтуването не бѣше бързо. Споредъ вашето пресмѣтане пжтътъ, който охлювъ изминува за единъ день, ний го изминувахме за една година. Разстояния, които вашитѣ параходи и бързи тренове изминаватъ въ нѣколко часа, ний ги изминувахме за хиляди години. И презъ това пжтуване моята приятелка, кометата, се появи два пжти.“

„Но кжде най-после спрѣ този ледникъ?“

„Тукъ, въ това елхово мочурище. Тукъ той спрѣ. Леденитѣ маси, които се движеха напредъ, биваха разтопявани отъ топлото слънце. Азъ се спрѣхъ на една грамадна височина върху ледника. Постепенно слънчевитѣ лжчи разтопиха моята ледена подпорка. И веднажъ на обѣдъ, когато слънцето силно палѣше, азъ се сгромолясахъ надолу, паднахъ въ рѣката, която течеше отъ топящия се ледникъ. Рѣката течеше къмъ западъ. Тя си издълба корито, на брѣга на което ти стоишъ. Шумливитѣ вълни на рѣката ме обливаха и блѣскаха и съ камънитѣ и пѣска, които влачеха, изглаждаха моитѣ грапавини“.

„Водата намаляваше постепенно; азъ пакъ се подадохъ надъ нея. Оттогава лежа тукъ. Ледникътъ постепенно се изгуби. Водата се отече; само тамъ, дето сега сж мъгливѣ, остана прекрасно езеро.

„Оттогава вече имамъ много много развлѣчения. Около мене растатъ треви, цвѣта, дървета; мѣркатъ се и животни.

„Такива, каквито сега живѣятъ въ горитѣ?“

„Не. Имаше и елени, но тѣ бѣха двойно по-голѣми отъ тѣзи, които сега се въдятъ. Тѣ биваха нападани отъ мечки, които сжщо като еленитѣ бѣха два пжти по-високи и по-силни отъ днешнитѣ. Близко до мене пасѣха мамонтови стада. Мамонтитѣ приличатъ на слонове, само че сж по-голѣми отъ тѣхъ. Изъ устата имъ се подаваха голѣми, завити като сърпове жбѣи. Космата, кафяво-черна кожа ги запазваше отъ студовѣтѣ. Горещината, която отъ хилядолѣтие на хилядолѣтие се усилваше, бѣше вредна за тѣзи чудовища. Съ дебелитѣ си кожуси, пригодени за сту-